

MEDITAȚIE

de Diana-Florina Cosmin

Am spus de multe ori, mai în glumă, mai în serios, că singurul motiv pentru care le-aș invidia vreodată pe prințese este titulatura de „altețe serenissime“. Nu văd nimic mai grozav decât darul serenității, într-o lume care te provoacă neîncetat să iei decizii, să alegi și să hotărăști lucruri, totul la viteză maximă, ca și cum zilnic ai te-ai afla la o răscruce de care depinde viitorul tău. Cel puțin aceasta e senzația pe care o avem în permanență, bombardat din toate părțile de informații, oferte și promisiuni de nerefuzat, toate croite astfel încât să ne lase impresia că în orice secundă am putea rata ocazia supremă a vieții noastre.

De când mă știu, mi-am dorit ca sufletul meu să semene cu o cameră în care e atât de multă liniște senină încât poți auzi și căderea unui ac. Aveam certitudinea că numai o asemenea pace mi-ar da voie să-mi ordonez viața și gândurile, luând deciziile cu calm și tihnă, în acel *slow-motion* perfect pe care-l vezi în filme, când eroul – atârnat de un deget pe muchia prăpastiei – reușește să se adune și să găsească o soluție neverosimilo-genială prin care să se salveze nu doar pe el, ci lumea întreagă. Iar dacă după cariere, iubiri sau glorie poți să mai alergi, seninătatea este exclusiv un serviciu intern: o găsești înăuntrul tău sau... n-o găsești niciodată.

Într-o perioadă în care începusem să mă stresez îngrijorător de mult în privința fiecărui detaliu al vieții mele, de la mărunțișuri precum mâncarea de prânz până la lucruri mărețe legate de carieră și viitor, am descoperit, aproape providențial, un principiu dezvoltat de Suzy Welch, jurnalist de business și soția fostului CEO General Electric, Jack Welch. Transformată într-o carte devenită rapid bestseller, ideea e eliberator de simplă: înainte de a lua o decizie, gândește-te ce efect va avea asupra vieții tale peste 10 zile, 10 luni și 10 ani. Zece-zece-zece.

Ca orice sceptic care se respectă, la prima lectură a unui asemenea concept suspect de simplu am bombănit atotștiutor. La a doua citire parcă nu-mi mai suna atât de absurd, iar a treia oară, când m-am încumetat să-l aplic mental pe o situație concretă care mă frământa la momentul respectiv, am avut o revelație la care nu mă așteptam deloc.

Sună pompos, „revelație“? Poate că da, însă ce alt nume mai potrivit aș putea da senzației complet noi și extraordinare că... viața e suspect de simplă și că noi, oamenii, suntem cei care o învățăm, o sucim și o întortochem până când ajunge să arate ca o ecuație complicată, cu o mie de variabile?

Ori tocmai la simplitatea inițială ne întoarce principiul „10-10-10“, așezând lucrurile într-o perspectivă obiectivă și mai ales senină. Gafa dintr-o întâlnire importantă, proiectul de care nu ai chef sau colegul care te-a supărat sunt nemulțumiri care e posibil să te mai frământeze în zece zile, dar care vor deveni, peste zece luni, amintiri îndepărtate, iar peste zece ani de-a dreptul... inexistente. Nu-i așa că situația pare mai puțin dramatică?

Cât despre deciziile majore – schimbarea jobului, transformarea unui hobby în carieră, ieșirea dintr-o conjunctură care nu te mulțumește sau orice altceva – privind pe termen lung, realizezi că nicio decizie din prezent nu e mai grea decât povara regretelor pe care le vei avea peste ani dacă nu încerci să faci ceea ce-ți dorești cu adevărat. Iar dacă vrei să ridici și mai mult miza, mai ales pentru acele chestiuni care încă îți mai par de viață și de moarte, gândește-te așa: ce și-ar dori doamna sau domnul venerabil de 80 de ani care vei deveni cândva să fi făcut la 30 sau la 40 de ani? Ce vor regreta ei atunci că n-au încercat și n-au rostit? Ce ar spune ei, cu înțelepciunea bătrâneții, dacă ar fi în locul tău acum? Da, câteodată viața chiar e mai simplă decât te-ai fi gândit vreodată. □